

И току що си помисли това, въ сжщата минута количката се спрѣ при дѣба, и Жанета видѣ Буля-Гулѣ, който съ зли очи я гледаше отъ горѣ.

— Ахъ, добри господине, — извика Жанета, като изкочи изъ количката, простете ми, че азъ взехъ количката ви безъ позволение. Но азъ я не счупихъ и нищичко не взехъ отъ нея. Ето я цѣла-цѣленичка!

Царѣтъ се заинтересува отъ тиквената количка

Лицето на магесника свѣтна отъ радостъ и той каза по-меко:

— Ти си добро, но глупаво момиче! Може ли да се пожелаватъ такива глупави нѣща, каквито пожелаваше ти! Да, вижда се, и да пожелае човѣкъ за себе си нѣщо, трѣбва да е умно! Ти можеше и да умрешъ въ затвора и да погубишъ количката ми . . . Е, сега кажи ми, — що желаетъ за награда затуи, че си толкова честно и добро момиче и не ми направи пакостъ?

— Ахъ, Буля-Гулѣ, моля ви се! — извика Жанета, — вземете ме съ себе си, или ми дайте за другарь зло куче, та да гони вълцитѣ, да не ми грабятъ овцитѣ!

— Ти си много глупава, — промѣмра Буля-Гулѣ, — но твоята простота и скромность ми харесватъ! . . . Седни при мене въ количката и ние съ тебе ще се разхождаме по цѣлия свѣтъ. А когато отново настѣпи страшниятъ за мене прѣвъ пролѣтенъ день, когато стана слабъ и безсиленъ, — ти ще пазишъ и мене и количката ми . . . Е, доволна ли си? Или искашъ нѣщо още?

— Още? . . . Още ви се моля, направете така, че дѣто и да пристигнемъ, всичко да е хубаво и всички да ни се радватъ и да сж щастливи!

— Е, бива, — каза Буля-Гулѣ, — това може. Тогава поне ще ни обичатъ всички. Ето това твое желание е най-хубавото и най-умно отъ всички! . . .